

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2024, č. j.: MV-81090-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2024, č. j.: MV-81090-4/SO-2024, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 4. 2024, č. j.: OAM-3501-17/DP-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území ve smyslu § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě vyjádřila nesouhlas s názorem žalované v otázce absence trvání důvodů pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, a odkázala na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2022, č. j. 14 A 99/2020-65. Na věc žalobkyně dopadá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, který se zabývá existencí nových důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Synovi žalobkyně totiž bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na základě spojení rodiny s otcem, také držitelem povolení k trvalému pobytu. Ustanovení § 33 zákona o pobytu cizinců postihuje situace bránící žadateli ve vycestování z území, mezi něž spadají také zdravotní komplikace žalobkyně v těhotenství, kdy byly ohroženy matka i dítě a rovněž následné komplikace dítěte po narození a v prvních letech života.

3. Dále žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, čímž mířila na délku správního řízení. V době podání žádosti o vydání dlouhodobého pobytu byly trvající důvody nemožnosti vycestovat velmi aktuální, což má oporu i ve skutečnosti, že dne 19. 6. 2023 bylo zrušeno první zamítavé rozhodnutí. Ve věci mělo plynutí času zásadní dopad do hmotněprávního postavení žalobkyně. Žalobkyně si klade otázku, zda správní praxe není v jejím případě odrazem nepřipustné libovůle žalované, která na její věc hledí tak, že má jiné možnosti jak realizovat svůj pobyt na území. V souvislosti s tím žalobkyně zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, který pojednává o založení správní praxe interním předpisem. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítla žalobní námitky jako nedůvodné a odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. Žaloba podle názoru žalované nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2022, č. j. 14 A 99/2020-65, není přílehlavý posuzované věci, přičemž žalovaná naopak vyzdvihla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 8 Azs 200/2020-74. Ačkoli bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno až po uplynutí zákonné lhůty, nemá to za následek jeho nezákonnost. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Podstatný obsah spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s platností od 23. 9. 2022 do 19. 2. 2023. Toto dlouhodobé vízum bylo žalobkyni uděleno z důvodu rizikového těhotenství a zvýšeného rizika preeklampsie, a to po dobu nezbytně nutnou ke zdárnému donošení plodu, porodu a následné rekonvalescenci žalobkyně po něm.
6. Dne 2. 2. 2023 žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, kdy za účel pobytu označila „strpění pobytu na území“. Přiložila lékařské zprávy dokládající péči o syna X, narozeného dne X, když se podle zprávy zařízení Lyngen s.r.o. jedná o malého kojence s nízkou porodní váhou a poruchou výživy, u něhož je nezbytné, aby byl se žalobkyní a nevyjížděl mimo území ČR.
7. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 26. 4. 2023, č. j.: OAM-3501-8/DP-2023, byla žádost zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nebylo vydáno, neboť žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu. Podle odůvodnění již pominuly důvody, pro které jí bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění, spočívající v nemožnosti vycestování z území kvůli zdárnému donošení plodu, rizikovému těhotenství a rekonvalescenci po něm.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Na základě odvolání žalobkyně vydala dne 19. 6. 2023 žalovaná rozhodnutí, č. j.: MV-95751-4/SO-2023, kterým zrušila rozhodnutí prvostupňového orgánu, č. j.: OAM-3501-8/DP-2023, a věc vrátila k novému projednání. Jak se konstatuje v odůvodnění, žalobkyně tvrdila, že důvodem zabraňujícím ve vycestování je zdravotní stav jejího syna a lékařská péče o něj. Jde o stejný důvod pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, pokud žalobkyni brání ve vycestování z území překážka na její vůli nezávislá. Prvostupňový orgán pochybil, když se odmítl zabývat předmětným důvodem pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění.
9. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 19. 4. 2024, č. j.: OAM-3501-17/DP-2023, byla žalobkyni zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území ve smyslu § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nepředložila žádné skutečnosti prokazující komplikovaný průběh její rekonvalescence po porodu, proč by její zdravotní stav neumožňoval vycestování. Podle předložených lékařských zpráv není zdravotní stav syna žalobkyně natolik vážný, aby vyžadoval přítomnost jeho či žalobkyně na území. Žalobkyně neprokázala, že by zdravotní péče o jejího syna byla bezpodmínečně vázána na území ČR, když může být na stejné úrovni zajištěna i v domovském státě.
10. Žalobkyně podala dne 6. 5. 2024 blanketní odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, doručenému dne 19. 4. 2024. V následném doplnění namítala, že prvostupňový orgán pochybil, pokud se nezabýval lékařskou zprávou ze dne 21. 2. 2023 a zamítavé rozhodnutí založil na skončení rizikové gravidity a poporodní rekonvalescence. Na případ žalobkyně má být aplikován rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 14 A 99/2020-65, jehož podstatou nejsou konkrétní skutkové okolnosti, nýbrž předvídatelnost existence důvodů do budoucnosti, pro něž bylo dlouhodobé vízum uděleno, a důsledků, které mají prvotní důvody na další vývoj situace, neboť tyto důsledky obsažené v lékařské zprávě i nadále žalobkyni brání ve vycestování.
11. Dne 19. 7. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že se ztotožňuje se závěry správního orgán I. stupně a že v případě žalobkyně netrvají důvody, pro které jí bylo vízum k pobytu nad 90 dnů uděleno. Podle žalované nelze přijmout argument žalobkyně, že neodpadla překážka bránící ve vycestování, poněvadž na těhotenství bezprostředně navazuje soustavná péče o novorozené a velmi malé dítě. Péče o takové dítě představuje kvalitativně jinou situaci než stav, v němž jde o ochranu zdraví těhotné ženy a jejího dítěte bezprostředně před porodem a po něm. Žalovaná uvedla, že se správní orgán I. stupně zabýval všemi skutečnostmi, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, tedy posoudil i všechny předložené doklady. Žalovaná s odkazem na jiné případy, které obstály v soudním přezkumu uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za souladné se zákonem. Při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, uvedla žalovaná, že oprávnění k pobytu za účelem strpění má zatímní charakter a není proto namístě se u tohoto typu pobytového oprávnění domáhat trvalého pobytového statusu. Vzhledem k tomu, že v odvolání nebyly v tomto ohledu uvedeny žádné konkrétní skutečnosti či hrozba vážné újmy, odkázala žalovaná na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Závěry správního orgánu I. stupně stran přiměřenosti rozhodnutí nebyly zpochybněny ani lékařskou zprávou ze dne 21. 2. 2024, která tyto závěry kvůli plynutí času, absenci konkrétní argumentace a možnostem řešení pobytové situace žalobkyně, které předestřel správní orgán I. stupně, nevyvrátila.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 *udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.*
14. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.*
15. Podle § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 2 platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 37, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti je cizinec povinen dále předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*
16. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023 *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*
17. Žalobkyně v podané žalobě vyjádřila nesouhlas s názorem žalované v otázce absence trvání důvodů pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Měla za to, že ustanovení § 33 zákona o pobytu cizinců postihuje situace bránící žadateli ve vycestování z území, mezi něž spadají také zdravotní komplikace žalobkyně v těhotenství, kdy byly ohroženy matka i dítě a rovněž následné komplikace dítěte po narození a v prvních letech života.
18. Při posuzování této námitky vycházel soud ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 8. 4. 2022, č. j. 8 Azs 200/2020-74 ve skutkově obdobné věci.
19. V bodech [25] a [26] citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nelze přijmout argument stěžovatelky, podle něhož daná překážka neodpadla proto, že soustavná péče o novorozené a velmi malé dítě bezprostředně navazuje na těhotenství. I když zde přirozeně taková návaznost je, péče o novorozené a velmi malé dítě je kvalitativně jinou situací než situace, v níž jde o ochranu zdraví těhotné ženy a jejího dítěte bezprostředně před porodem a po něm. Pouze posledně uvedená situace byla důvodem, o nějž se opírala žádost a následně rozhodnutí o udělení víza podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pouze takto vymezený důvod lze tedy vzít v potaz v rámci zkoumání podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tento výklad není formalistický, ale odpovídá účelu institutu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

cizinců. Tím je umožnit legalizovat pobyt cizince, kterému svědčí důvody pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, pokud tyto důvody budou trvat déle než 1 rok (podle § 33 odst. 5 zákona o pobytu cizinců totiž může být doba platnosti daného víza stanovena nejdéle na 1 rok). Použití § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tedy v projednávaném případě striktně vázáno na předcházející použití § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona, v jehož rámci dochází k vlastnímu posouzení mj. toho, zda cizinci brání ve vycestování z území překážka na jeho vůli nezávislá. Pokud by byl přijat výklad zastávaný stěžovatelkou (tj. že by měl být původní důvod rozšířen i na situaci, která na něj nějakým způsobem časově a fakticky navazuje), vedlo by to ve výsledku k obcházení první fáze posouzení podle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

20. V projednávané věci bylo dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobkyni uděleno z důvodu rizikového těhotenství a zvýšeného rizika preeklampsie (závažná komplikace těhotenství) s platností na pět měsíců, a to po dobu nezbytně nutnou ke zdárnému donošení plodu, porodu a následné rekonvalescence po něm.
21. Pouze takto vymezený konkrétní důvod bylo možno brát v potaz v rámci zkoumání podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
22. Tento původní důvod udělení víza, tedy rizikové těhotenství a doba bezprostředně navazující na porod dítěte (28.11.2022) odpadl již před podáním nyní posuzované žádosti. Tato skutečnost není mezi stranami sporná. Sporná je otázka, zda navazující důvod, mateřská a lékařská péče o narozené dítě, lze posoudit jako pokračování původního důvodu existence překážky ve vycestování na vůli žalobkyně nezávislého.
23. Při posuzování této otázky je třeba vyjít ze závěrů shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, dle kterého je péče o novorozené a velmi malé dítě kvalitativně jinou situací než situace, v níž jde o ochranu zdraví těhotné ženy a jejího dítěte bezprostředně před porodem a po něm. S ohledem na uvedené nelze dobu, která uplynula od narození dítěte žalobkyně považovat za dobu bezprostředně navazující na porod nebo potřebnou k její rekonvalescenci po něm, kdy nebyly prokázány zdravotní komplikace na tuto dobu navázané. Žalobkyně žádné relevantní důkazy o trvání existence důvodu, pro který jí bylo vízum uděleno, a který by žalobkyni nebo jejímu synovi bránil ve vycestování z území ČR, nepředložila.
24. Správní orgán v tomto směru přihlédl k žalobkyní předloženým lékařským zprávám, týkajícím se nezl. syna žalobkyně ze dne 15. 12. 2022, ze dne 13. 1. 2023 a ze dne 21. 2. 2024 a rovněž žalobkyně ze dne 1. 12. 2022 a ze dne 19. 1. 2023. Na základě zhodnocení těchto zpráv dospěl správní orgán k závěru, že z těchto nelze učinit souhrnný závěr o zdravotních komplikacích bránících vycestování žalobkyně nebo jejího syna spolu s ní z území ČR. Poukázal na to, že rizikový plánovaný porod císařským řezem proběhl bez komplikací, rovněž tak poporodní průběh byl bez komplikací a rovněž gynekologická kontrola žalobkyně po období šestinedělí potvrdila přiměřený gynekologický nález bez komplikací. Pokud se jedná o nezl. syna žalobkyně, správní orgán dovodil, že z předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by zdravotní stav syna žalobkyně byl natolik vážný, že by vyžadoval přítomnost jeho nebo jeho matky na území ČR a neumožňoval jejich vycestování z ČR.
25. Na základě uvedeného pak správní orgán dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně nebo její syn trpěli zdravotními problémy či komplikacemi souvisejícími s poporodní rekonvalescencí, které by jim znemožňovaly vycestovat z území ČR. Jako

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

překážku ve vycestování z území ČR pak správní orgán neshledal ani následné preventivní kontroly, sledování specialistů či očkování syna žalobkyně a uzavřel, že původní důvod udělení víza žalobkyni, totiž rizikové těhotenství a doba bezprostředně navazující na porod dítěte, již netrvá a případné komplikace navázané bezprostředně na poporodní období nebyly prokázány, a tudíž nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S uvedeným závěrem se soud totožnil.

26. Důvody pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území (a potažmo tedy i dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území) obsahuje shora citované ustanovení § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pod písm. a) až e). Žalobkyně v tomto ohledu poukazovala mimo jiné na rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 8. 2022, č. j. 14 A 99/2020-65 (publ. pod č. 4388/2022 Sb. NSS). Podle právní věty k tomuto rozsudku platí, že *„[d]ůvodem, který musí pro prodloužení pobytu za účelem strpění trvat (§ 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), je důvod předvídaný § 33 odst. 1 citovaného zákona, tedy například překážka ve vycestování na vůli cizince nezávislá, nikoliv však konkrétní skutkové okolnosti, které tuto překážku představují. Konkrétní skutkové okolnosti se mohou v průběhu času měnit.“* Uvedený závěr nelze vykládat tak, že se může jednat o jakýkoliv důvod předvídaný ustanovením § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Trvat musí právě ten důvod, pro který byl žadateli dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území (resp. vízum za účelem strpění pobytu na území) udělen (byť i na základě jiných skutkových okolností). Ostatně zdejší soud ve výše citovaném rozsudku mimo jiné uvedl, že *„[...] pobyt byl žalobci udělen z důvodu absence cestovního dokladu. Správní orgány přesvědčivě prokázaly, že tato překážka odpadla. Podle žalobce však existovala i druhá překážka – nemá kde pobývat. Z hlediska zákona jde o stále stejný důvod pro udělení víza za účelem strpění, tedy podle § 33 odst. 1 písm. a) ve vycestování cizinci brání překážka na jeho vůli nezávislá.“* Výše uvedený závěr byl učiněn v kontextu zcela konkrétní situace, kdy se jednalo o případ osoby bez státní příslušnosti, požívající postavení palestinského uprchlíka registrovaného u Úřadu OSN pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě, kdy překážku ve vycestování představovala nemožnost vycestování a usazení v jiném státě. To však není případ žalobkyně, která je občankou Ruské federace, jež má povinnost ji na své území přijmout. Žalobkyně v průběhu správního řízení nezmínila jakékoli překážky, které by jí stát původu kladl v souvislosti s návratem. Vízum za účelem strpění jí bylo vydáno z konkrétně vymezených důvodů, které již, jak je vysvětleno výše, prokazatelně netrvají. Nově tvrzené navazující důvody jsou jiného charakteru. Odkaz žalobkyně na tento rozsudek proto soud neshledal příležitým.
27. Institut pobytu za účelem strpění, pokud osoba nemůže vycestovat pro překážku na její vůli nezávislou, má značný přesah s doplňkovou ochranou podle zákona č. 325/1999 Sb. o azylu. Tyto dva instituty často plní shodnou úlohu – umožňují pobyt na území ČR cizincům, kterým hrozí závažná újma, pokud by museli z území ČR vycestovat. Žalobkyně v podané žalobě nespécifikovala, v čem přesně by měla spočívat újma, která jí v souvislosti s vycestováním hrozí. Soud neshledal, že by samotným vycestováním žalobkyně s jejím synem do vlasti byl ohrožen vývoj dítěte. Žalobkyně netvrdila a ani neprokázala, že by v zemi původu neexistovala srovnatelná zdravotní péče pro jejího syna jako v ČR. Nevyšly najevo nové skutečnosti, které by mohly být považovány za pokračování původního důvodu existence překážky ve vycestování na vůli žalobkyně nezávislého, neboť péče o novorozené a velmi malé dítě je kvalitativně jinou situací než situace, v níž jde o ochranu zdraví těhotné ženy a jejího dítěte bezprostředně před porodem a po něm. Ani rozsudek Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, proto nelze na nyní posuzovanou věc aplikovat. Důvodem, o nějž se opírala žádost a následně rozhodnutí o udělení víza podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byla ochrana zdraví žalobkyně, těhotné ženy, a jejího dítěte bezprostředně před porodem a po něm. Pouze takto vymezený důvod tedy bylo možno vzít v potaz v rámci zkoumání podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V době podání žádosti (2. 2. 2023) žalobkyně podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území nesplňovala, protože důvod, pro který jí bylo dříve vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleno, ještě před podáním této žádosti porodem a následnou rekonvalescencí rodičky odpadl. Jiné skutečnosti nejsou pro věcné posouzení žádosti žalobkyně právně významné a k novým důvodům, které žalobkyně považuje za stěžejní pro vyhovění její žádosti, nelze pro účely tohoto řízení přihlížet.

28. Žalobkyně dále namítala, že ke dni podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území byly její důvody k nemožnosti vycestovat velice aktuální a že délka správního řízení měla zásadní dopad do hmotněprávního postavení žalobkyně. K této námitce je třeba uvést, že správní orgány postupovaly správně, pokud při svém rozhodování vycházely ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Obecně totiž platí, že podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu. V tomto směru lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79 a ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40. Samotná skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí lhůty stanovené zákonem k jeho vydání, nemá za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí.
29. Poslední žalobní námitku soud rovněž neshledal důvodnou. Žalobkyně nevysvětlila, v jakém směru žalovaná pochybila, když neměla dodržet princip vázanosti vlastní správní praxí, a tak porušila požadavky z rozsudků Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Afs 45/2007-251 a 6 Ads 88/2006-132. V napadeném rozhodnutí se nepojednává o žádné interní praxi, byly v něm rozebrány skutkové okolnosti konkrétního případu žalobkyně, které žalovaná spojila s právním závěrem o nemožnosti udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území. Na straně 8 prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyni toliko předestřena možnost řešení její situace podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
30. Soud neshledal žalobní námitky důvodnými a konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaná dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedla, na základě jakých skutečností a úvah dospěla ke svým závěrům. Soud se v posuzovaném případě ztotožnil s právním názorem žalované, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.

VI.

Závěr a náklady řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. března 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.